

Hồi 45

Nàng đi Giang Nam rồi

Thanh Lam thấy ba kẻ địch múa gậy đánh úp xuống, vội tung mình nhảy lên, giơ tay ra ngăn cản, nhưng vẫn bị thế gậy của đối phương cản trở đành phải hạ chân xuống đất.

Ngờ đâu bốn tên khác đã múa gậy xông tới đánh ngay, và cả ba tên kia cũng tấn công tới nốt. Chàng rùng mình kinh hãi và phải nhìn nhận Bắc Đẩu Thất Tinh Trận của chúng quả lợi hại thật. Nhưng vì lúc này chàng phải tự cứu trước nên không còn tâm trí gì để suy nghĩ đến trận thế của đối phương nên chàng vội giở ngay đến Càn Khôn Nhất Kiếm, liền có chín cái vòng nhỏ toả ra.

Thế kiếm này quả thật lợi hại, Bắc Đẩu Thất Tinh cũng phải lui về phía sau bảy tám bước, nhưng chúng vẫn đứng ở bấy góc, bao vây chàng vào giữa.

Thanh Lam thấy mình vừa giở thế kiếm độc này là đã đẩy lui được đối phương ngay, chàng háng hái khôn tả, liền cười ha hả, nói tiếp:

- Bắc Đẩu Thất Tinh trận của các ngươi chỉ có thế thôi mà cũng đòi làm bộ làm tịch!

Tên quái nhân đầu bọn mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng y vẫn làm ra vẻ thản nhiên cười khanh khách đỡ lời:

- Tiểu tử ngươi không hiến cái vòng Phích Lô thì đừng có hòng thoát thân!

Thanh Lam thấy tên nọ nói như vậy liền nghĩ thầm:

“Tên này lên tiếng nói luôn luôn, vậy chắc y là người cầm đầu của bọn chúng, như thế trận Thất Tinh này tất nhiên y là người đầu não. Ta muốn phá nổi trận này thì tìm chế y trước mới được!”

Nghĩ như vậy, chàng vội đáp:

- Việc ấy có khó khăn gì đâu.

Chàng vừa nói dứt, đã nhẹ nhàng xông lại tấn công quái nhân đứng đầu bọn kia ngay. Lần này chàng cũng sử dụng Càn Khôn Nhất Kiếm. Chàng tin chắc thế kiếm này thế nào cũng thành công. Ngờ đâu chàng vừa phát động thế công đã có bấy cái bóng đen cùng phi thân lên một lúc. Chàng nhanh, nhưng người khác cũng nhanh. Tuy chàng đã nhảy ra nơi khác, còn bảy người đó cũng nhảy theo, vẫn

đứng quanh chàng như vừa rồi và vẫn bao vây chàng như thường. Khi chàng sử dụng xong thế kiếm đó, chúng lại thu chặt vòng vây và tấn công liên tiếp ngay.

Thế kiếm tuyệt học của phái Côn Luân sử dụng lần nào cũng có công hiệu hết, ngay cả người trong nhóm Võ Lâm Lục Tuyệt cũng phải khiếp sợ thế kiếm này. Nhưng bây giờ chàng đã sử dụng đôi ba phen rồi mà không ra khỏi được trận Thất Tinh.

Thanh Lam tức giận khôn tả, lại giở thế kiếm đó ra tấn công về phía sau, nhưng tha hồ thế kiếm của chàng lợi hại như thế nào, hễ chàng xông về phía Đông thì chúng cũng xông về phía Đông. Chàng xông sang phía Tây thì chúng lại lui sang phía Tây ngay. Hễ chàng ngừng tay lại là chúng lại tiến tới gần và thắt chặt vòng vây lại.

Thấy chàng xông đi xông lại mà không sao xông ra khỏi trận Thất Tinh, tên đầu bọn lại lên tiếng nói:

- Thế nào? Tiểu tử, ngươi đã chịu chưa? Bắc Đẩu Thất Tinh trận của chúng ta khắp thiên hạ không ai phá nổi. Hề hề! Dù là người của Võ Lâm Lục Tuyệt cũng đành phải bó tay chịu thua, hướng hồ là ngươi. Thôi, ngươi nên ngoan ngoãn hiến cái vòng Phích Lô ra thì may ra chúng ta còn tha chết cho ngươi. Thái gia này hãy cho ngươi nghỉ ngơi giây lát để ngươi nghỉ kỹ đi.

Quả nhiên bọn chúng đã ngừng tay và lui về chỗ cũ. Tên đầu bọn vẫn nhìn vào mặt chàng mà cười the thé.

Tình cảnh này thực là bực mình hết sức. Chàng là người rất kiêu ngạo, có bao giờ chịu nổi, nên chàng càng tức giận thêm và quyết tâm, nếu không ra khỏi được Thất Tinh trận này dù chết cũng bất chấp.

Nghĩ như vậy, chàng liền thò tay vào túi lấy ra ba trái Kim Hoàn của đại sư bá ban cho, tay phải vẫn cầm kiếm, một mặt ngẫm vận hơi điều tức, một mặt sửa soạn sử dụng cả kiếm lẫn kim hoàn một lúc để tiêu diệt kẻ địch.

Bọn Bắc Hải Thất Tinh chăm chú nhìn vào người chàng, quả nhiên chúng không phát động thế công mà cứ đứng yên đợi chàng trả lời thôi. Sự thực chúng cũng đang ngấm ngấm vận công để chuẩn bị nếu chàng không bằng lòng.

Đang lúc ấy, bỗng có hai cái bóng người ở trong rừng thông từ từ đi tới. Hai người đó, một nam một nữ, có lẽ là một đôi vợ chồng trẻ, trông rất âu yếm nhau. Thiếu nữ bỗng kêu “ủa” một tiếng và nói:

- Thôi lang xem kìa! Mấy người đang đứng ở kia làm gì thế?

Người đàn ông cũng kêu “ủa” một tiếng, rồi khẽ đáp:

- Tiểu muội, phục trang của mấy người này trông kỳ dị lắm!

Thiếu nữ nói tiếp:

- Chúng đứng ở trước cửa nhà, không biết có phải là định làm phiền phức em gái chúng ta không?

- Vấn đề này...

Người đàn ông chưa nói dứt đã đột nhiên quát lớn:

- Bước ra chỗ khác! Các người muốn chết phải không?

Thanh Lam quay đầu lại nhìn, đã nhận ra hai người đó là ai, trống ngực chàng đập rất mạnh, liền cả kinh thất sắc, vội lên tiếng bảo hai người nọ rằng:

- Thôi huynh, mau rút lui!

- Hà hà! Tiểu tử, người còn có người đến giúp sức đây à?

Bọn Bắc Đẩu Thất Tinh nói như vậy xong, liền phi thân tới bao vây chặt lấy chàng, không để cho chàng liên lạc với thanh niên nọ.

Thanh niên nọ lớn tiếng hỏi:

- Ủa! Giang huynh đây à?

Thanh Lam vừa múa kiếm chống đỡ thế công của địch, vừa lớn tiếng đáp:

- Thôi huynh, mau tránh xa ra ngoài đi!

Thấy vợ chồng họ Thôi đã rút kiếm ra, Thanh Lam càng gay cấn thêm. Chàng không suy nghĩ gì nữa, vội ném luôn ba trái Kim Hoàn về phía sau và tay phải sử dụng thế Côn Luân Nhất Kiếm tấn công về phía trước.

Quả nhiên hai mặt tấn công của chàng lợi hại không thể tưởng tượng được. Ba quái nhân ở phía trước chỉ rú được lên mấy tiếng kêu thảm khốc, ba thân hình nặng nề của chúng đã bị chém thành sáu mảnh, còn bốn quái nhân ở phía sau không kịp rút lui, bị Kim Hoàn bắn trúng, một chết, hai bị thương ngay tại chỗ.

Bắc Đẩu Thất Tinh trận vẫn tự khoe là không ai phá nổi, mà chỉ trong nháy mắt đã tan rã hết. Bọn Bắc Hải Thất Tinh nổi tiếng hung ác xưa nay, chỉ trong nháy mắt đã bốn chết, hai bị thương. Chúng hoảng sợ đến mất hết cả hồn vía. Ba cái bóng đen cùng vội vàng rút lui. Chỉ trong nháy mắt đã mất dạng liền.

- Ô! Thôi lang! Chúng ta đã giết chết người rồi.

Thiếu nữ cả kinh thất sắc, kêu la như vậy, người run lẩy bẩy, lui về phía sau mấy bước và tựa lưng vào thiếu niên kia.

Ngay cả Thanh Lam cũng không biết tại sao mình lại phá nổi ác trận như thế. Chàng vội thâu ba trái Kim Hoàn lại, tung mình nhảy lên, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, hỏi:

- Thế ra Thôi huynh cũng biết võ công đấy à?

Thì ra đôi thiếu niên nam nữ nọ chính là Thôi Văn Úy với Hồng Tiêu. Hai vợ chồng thấy Thanh Lam bình yên vô sự và còn nhảy tới trước mặt mình, Văn Úy khẽ đẩy vợ sang một bên, vừa cười vừa nói:

- Tiểu muội nhút nhát như vậy, không sợ Giang huynh cười cho hay sao?

Chàng vừa cười vừa nói vợ như vậy xong liền quay lại trả lời Thanh Lam rằng:

- Hà hà! Kiếm pháp này của tiểu đệ là do Giang huynh dạy cho đấy.

Hồng Tiêu vừa giơ tay lên đầu chải chuốt lại mái tóc vừa tỏ vẻ kinh ngạc rụt rè hỏi:

- Giang công tử! Chúng ta giết chết người như vậy, biết làm sao bây giờ đây?

Thanh Lam mỉm cười đáp:

- Xin hai vị hãy đợi chờ giây lát, để tiểu đệ chôn cất chúng đã.

Nói xong chàng quay người đi ra chỗ cách xa vài trượng, dùng kiếm đào một hố sâu, chôn bốn cái xác vào đó, rồi mới cười và hỏi tiếp:

- Thế nào? Tẩu phu nhân còn sợ nữa không?

Hồng Tiêu đứng cạnh đó thấy chàng chôn cất bọn quái nhân gọn gàng như vậy, liền hỏi tiếp:

- Giang công tử tài ba thật! Thảo nào mà Hắc đại hiệp cứ khen ngợi Giang công tử mãi. Tôi...xưa nay chưa giết người bao giờ.

Văn Úy lớn tiếng cười, xen lời hỏi:

- Tiểu muội nói rất đúng, nhưng chúng ta cũng phải nên bắt chước Giang huynh, bằng không sau này chúng ta đi lại trên giang hồ sao được?

Lời nói ấy lọt vào tai Thanh Lam, khiến chàng càng thắc mắc thêm, vì Văn Úy là một nhà văn, lại được người vợ đẹp như Hồng Tiêu sao cả hai không ở nhà hưởng thú khuê phòng, mà lại muốn ra

ngoài xông pha giang hồ như thế làm chi? Vả lại hôm nay ngẫu nhiên gặp vợ chồng họ ở đây, chắc thể nào cũng có việc gì đây?

Chàng nghĩ như vậy, liền cười và hỏi tiếp:

- Nếu tối nay Thôi huynh với tẩu phu nhân không tới, có lẽ tiểu đệ không sao thoát hiểm được. Hai vị tới đây có việc gì thế?

Hồng Tiểu cười vẻ rất nồng nàn, với giọng êm dịu đáp:

- Thôi lang, thế ra công tử còn chưa biết chuyện? Chúng ta hãy vào trong nhà này ngồi, rồi nói chuyện sau. Em gái của chúng ta cũng lạ thực! Bên ngoài đánh nhau kịch liệt như thế này mà vẫn ngủ say như thế?

Vừa nói, nàng đi vào trong căn nhà lá.

Thanh Lam ngăn người ra giây lát rồi vội hỏi:

- Có phải tẩu phu nhân muốn nói Hồng Tuyền cô nương đấy không?...

Nói tới đó, chàng thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Cô ta đã đi rồi!

Hồng Tiểu vội quay đầu lại, hỏi:

- Giang công tử bảo em gái chúng tôi không có trong nhà ư? Hà! Sao lại có người nóng tính đến như thế!

Thanh Lam vội xen lời hỏi:

- Nàng... nàng đi Giang Nam rồi ư?

Văn Úy là người từng trải, thấy thái độ của Thanh Lam như vậy, liền mỉm cười và đáp:

- Giang huynh hãy vào trong nhà ngồi chơi đã, vì câu chuyện này dài dòng lắm.

Bất đắc dĩ Thanh Lam đành phải theo hai người vào trong nhà. Vừa vào tới bên trong Thanh Lam đã nóng lòng, chưa đợi Hồng Tiểu thấp đèn xong, đã vội hỏi tin tức của Hồng Tuyền rồi.

Văn Úy thấy vậy vừa cười vừa nói:

- Biệt thự của tiểu đệ ở ngoại ô quận Ngụy, nơi đó có núi cao và rất hẻo lánh. Từ khi tiểu đệ đến ở đó thì bọn trộm cắp để ý muốn đánh cướp. Hà hà! May nhờ có thể công pháp của Giang huynh truyền thụ cho, vợ chồng tiểu đệ nhờ vậy mới miễn cưỡng chống đỡ được bọn chúng. Nhưng sau, vì chúng càng tới càng nhiều, vợ chồng tiểu đệ đã không thể nào chống đỡ được nữa, thì đột nhiên có tiếng niệm Phật hiệu nổi lên, và có một lão hòa thượng râu bạc mày bạc ở đâu tới...

Thanh Lam nóng lòng muốn biết tin tức của Hồng Tuyền bây giờ chàng thấy Văn Úy cứ mãi nói chuyện trộm cắp mãi, chàng càng nóng lòng sốt ruột thêm, nhưng chàng lại không tiện ngắt lời Văn Úy, nên chàng cứ gật đầu lia lịa thôi, chứ không nói nửa lời.

Hình như Văn Úy càng nói càng cao hứng, nên lại nói tiếp:

- Giang huynh có biết lão hòa thượng ấy là ai không? Hà hà! Vị đó chính là Hoàn Pháp đại sư, chủ trì chùa Thất Bảo núi Ngũ Đài, và cũng là sư phụ của vợ chồng tiểu đệ. Ông ta là môn hạ đích truyền của Đàm Tôn đại sư. Lúc ấy chỉ thấy ông ta phát tay áo mấy cái, mười mấy kẻ địch liền bị đẩy bắn ra ngoài bờ tường ngay. Tất nhiên vợ chồng đệ rất cảm ơn ông ta. Ngờ đâu ông ta chẳng nói chẳng rằng, chưa chi đã hỏi tiểu đệ thế công ấy học của ai? Tiểu đệ đành phải nói thực cho ông ta biết. Ngờ đâu ông ta bảo thế đó không phải là công pháp mà là Càn Khôn Nhất Kiếm, và cũng là thế thứ nhất trong bốn thế kiếm tuyệt học của Côn Luân Lão Nhân. Nếu sử dụng bằng trường kiếm, người trên thiên hạ ít ai địch nổi.

Thanh Lam nghe nói kêu “ồ” một tiếng. Lúc này chàng mới biết pho kiếm pháp của Côn Luân Lão Nhân còn ba thế nữa.

Văn Úy lại nói tiếp:

- Vợ chồng tiểu đệ yêu cầu ông ta mới gật đầu nhận lời và còn nói rằng: Lão tăng vân du về tới, ngẫu nhiên ra tay hạ bọn giặc như vậy kể cũng là có duyên với hai vị, huống hồ thế Càn Khôn Nhất Kiếm của thí chủ vừa sử dụng lại có liên quan rất mật thiết với sư môn, nên lão tăng mới nhận thâu hai vị làm đệ tử ký danh. Vợ chồng tiểu đệ mừng rỡ khôn tả, liền vái ông ta làm sư phụ ngay. Ông ta thò tay vào trong tay áo lấy một cuốn sách mỏng ra trao cho vợ chồng tiểu đệ và nói tiếp: “Ai ai cũng có thể luyện tập được võ nghệ hết, nhưng nếu muốn luyện tới mức thượng thặng thì người ấy cần phải có thiên tài hơn người, thân hình khác thường. Tuy vậy, nếu người ấy thành lập gia thất rồi, cũng không sao luyện tới mức cực độ như thế được. Cuốn sách này là Dịch Cân Kinh của Đạt Ma tổ sư diện bích tám năm liền mới viết thành. Lão tăng lại tốn thêm mấy chục năm nghiên cứu, mới chú thích được cặn kẽ rõ ràng như thế này, nếu hai vị thí chủ cứ theo sách mà tập luyện luôn luôn, không gián đoạn một ngày nào, như vậy cũng sẽ luyện được tới mức thượng thặng đấy”.

Nghe Văn Úy nói như vậy, Thanh Lam liền nghĩ thầm:

“Thế ra cuốn sách của Hoàn Pháp đại sư truyền thụ cho vợ chồng họ là Dịch Cân Kinh đấy? Cuốn sách này chả là cuốn sách của Hắc Y đại hiệp lấy ở trong hồ đá ra là gì? Sau, đại hiệp đã thừa lệnh đem trả cho chùa Thiếu Lâm rồi. Vậy lão hòa thượng lấy đâu ra cuốn kinh này mà tặng cho hai người như thế? À, phải rồi, Hoàn Pháp đại sư. Có lẽ ông ta học truyền khẩu, nhớ thuộc lòng rồi chép lại cũng nên?”

Chàng vừa nghĩ tới đó, lại nghe thấy Văn Úy nói tiếp:

- Ông ta nói xong liền đi luôn. Mấy ngày sau, Hắc đại hiệp tới, hay tin vợ chồng tiểu đệ được may mắn như vậy cũng mừng rỡ khôn tả. Theo đại hiệp nói thì người luyện võ chú trọng nhất là căn bản; nhất là luyện những môn võ công chính tông lại càng phải tuần tự mà tiến, tuy sự thành công rất chậm, nhưng có thế, võ công của mình mới mong luyện tới mức thượng thừa. Nhưng vợ chồng tiểu đệ không còn đồng trình nữa, nhất thời khó mà mong tiến bộ nhanh chóng như người khác được. Nói tới đó, ông ta móc túi lấy một viên thuốc Khảm Ly đơn ra, và bảo thuốc ông ta đã lấy ở trên núi Thác Thành. Thuốc này là của một vị quái kiệt tên là cái gì Đại Phương chân nhân Trì lão Tàn ấy, chế bằng các thứ linh dược của các danh sơn, mà tất cả chỉ luyện được có tám viên thôi. Người luyện võ uống được một viên sẽ có công hiệu như đã khổ luyện hai mươi năm vậy. Ông ta bảo vợ chồng tiểu đệ chia nhau ra mà uống. Vợ chồng tiểu đệ nghe thấy ông ta nói viên thuốc quý báu như vậy nên tiếc của không dám uống, sau ông ta cưỡng ép mãi, vợ chồng tiểu đệ mới uống. Lần đó Hắc đại hiệp tới có một chốc là đi ngay, vợ chồng tiểu đệ cố giữ mãi, ông ta cũng không chịu ở. Ông ta bảo có một việc cần phải đi kiếm một người ngay, và việc này có liên can tới vợ chồng tiểu đệ nữa. Hà hà... Giang huynh có biết là chuyện gì không?

Thanh Lam lắc đầu, Hồng Tiểu thấy vậy cười khúc khích, xen lời nói:

- Thôi lang, Giang công tử đang nóng lòng đợi chờ mình nói, mình cứ nói đâu đâu ấy!

Văn Úy cười ha hả, đáp:

- Việc này có liên quan đến vợ chồng tiểu đệ nên tiểu đệ phải bôn tẩu trên giang hồ và cũng có liên quan đến cả Giang huynh nữa.

Thanh Lam nghe thấy chàng nói như vậy, ngạc nhiên hết sức, liền hỏi lại:

- Việc gì mà lại có liên quan đến tiểu đệ như thế?
- Người mà Hắc đại hiệp tìm kiếm là Hồng Tuyến cô nương, là
sư muội của ông ta đấy!

- Hồng Tuyến cô nương ư?

Thanh Lam trở mặt lên, vội hỏi lại như vậy.

Văn Úy đáp:

- Phải, Hắc đại hiệp trông thấy tiện nội lòng đã hoài nghi. Ông
ta không ngờ trên thiên hạ này lại có người giống nhau đến thế,

oOo